

ността на една Лифляндска робиня, която принцът Менчиковъ му бѣше отетжилъ; и която не само ся рѣши да земе за жена, но йоще да отетжни корона-та въ наслѣдствие на нейнитѣ дѣца, а въ врѣда на своятъ законенъ синъ, Алекси, който бѣше отъ Евдоксия.

«Като ся доказа чрѣзъ писмата ѝ, чрѣзъ свидѣлитѣ и чрѣзъ своето признание, че царицата Евдоксия е нарушила сжружеската вѣрность съ Глебова, тя ся затвори мѣжду четири стени въ твѣрдината на Шлуселбургъ, като прѣтърпѣ да види самиятъ свой синъ Алекси Петровичъ да ся отсѣди и погуби въ темницата, и братътъ си Авраамъ Лапукинъ да ся накаже съ смѣртъ срѣдъ Москва.

«Общото мнѣние е че царскиятъ синъ умрѣлъ отъ едно силно смущение на което причина било извѣстнето що получилъ, въ нѣколко часа, за своето отсѣждане на смѣртъ и за своето упрощение. Но тѣзи които познаватъ точно какъ сж е случила тѣзи работа въ Рускиятъ палатъ, по това врѣме, казватъ че царътъ като упростилъ синътъ си за очи, послѣ му пратилъ одного лѣкара като му заповѣдалъ да му земе кръвь съ тѣзи думи:

«Понеже смущението е твѣрдѣ силно, трѣба да му земнешъ изобилно кръвь, и азъ ти заповѣдамъ да му отворишь и четертѣхъ вени.»

Това което и стана точно, въ твѣрдината на Петербургъ, дѣто, спорѣдъ казванието на много хора, самъ царътъ баща му билъ очевидецъ на това прѣстѣпление.

IV.

«Когито за Глебова не бѣше трудно да ся докажтъ неговитѣ сношения съ царицата Евдоксия, колкото чрѣзъ свидѣтелствата на свидѣлитѣ, толкова и чрѣзъ хватенитѣ писма които тя му бѣше писала. При сичкитѣ тѣзи тягостни доказателства, той постоянства да отказва дѣлото за което го обвиняваха, и има силата и твѣрдостъта да не каже нищо което можеше да бжде като нападение или като безчестие